

šlechťovíni československého ovčáka, který je produktem křížení německého ovčáka víkendového zbarvení a karpatského vlka. V posledních letech se podařilo nalezt zbytky chodského ovčáka, a proto se začala s jeho regenerací. Na Chodsku byl rozšířen ještě v dobách J. S. Baara, který sám toto plemeno nazýval „chodským“ a pod tímto názvem je také představoval. Podobá se německému ovčáku, je však nižší a má dlouhou hustou černou srst s polením. Dalším psem, kterého se kynologové snaží zachovat pro jeho zásluhy v laboratorických Fyziologického ústavu CSAV v Praze-Krči, je geneticky ustálený „český strakatý pes“, který je vlastně pokračováním někdejšího Horákovy laboratorního psa pod novým názvem. Je to třibarevný černo-žluto-bílý strakat, jehož bílé plochy jsou posety černými a žlutými tečkami. Je velice mírný a inteligentní, vhodný pro rodiny s dětmi i v městských bytech, protože je nenáročný a má výšku 40 cm. Posledním tvořeným plemenem je tzv. „český horský pes“, který je určen pro zimní saňová spřežení v našich horských podmínkách. Je ve dvou barevných rázech — bílá s černými nebo žlutými skvrnami po těle. Jistě není daleko doba, kdy některá z těchto tvořených a regenerovaných plemen budou známa mezinárodně.

V československé kynologii se chov organizačně člení takto:

1. Plemena pastevecká, pracovní, společenská a chrti. Jejich chov řídí Český a Slovenský svaz chovatelů. V obou svazech je zastoupeno přes 70 plemen psů od nejmenšího psa na světě živavy, až po majestátnou dogu. Jsou zde plemena krátkosrstá, kudrnatá, vousatá i bezvousá, jakož i plemena bez ostržení, tzv. naháči. Mnoho těchto plemen, jako např. pudli, němečtí špicové apod., je vedeno jak v různých velikostních (trpasličí, malá, střední, velká), tak v různých barevných rázech. Tato různá zbarvení srsti a velikostní rázy potom ještě navíc rozšiřují psi sortiment nad uvedený počet plemen. Široce jsou zastoupena pastevecká a pracovní plemena, která se v posledních letech navíc rozšířila o nová plemena. V této souvislosti je možno jmeno-

vat ostržitěto žarplaninského ovčáka, hbitého a něžného hovawarta, svědomitého hlídače kavkazského ovčáka, ze středních plemen pak pozorně belgické ovčáky — u nás zastoupené dvěma plemeny, terverenem a groenendaellem (první je barvy rezavé, druhý černé) — mírného a mazlivého polského nížinného ovčáka a další zajímavá plemena. V plném rozvoji je stá: le oblíbený, impozantně zbarvený a stále soustředěný dalmatin, malický dlouhovousatý yorkshirský teriér, mohutný a přátelský svatobernardský pes, zachránce tisíců poutníků přes alpský průsmyk sv. Bernarda, čemobilý elegantní landsér a další plemena. Ani zájemci o sportovní činnost, jako jsou závody psích spřežení nejsou zkráceni. O jejich uspokojování se stará klub chovatelů severských plemen psů se svými aljašskými malamuty a sibiřskými husky. Milovníci buldoků si mohou vybrat maleho francouzského buldočka nebo i mohutnějšího anglického buldoka.

2. Myslivecké svazy v Čechách a na Slovensku zajišťují chov všech druhů loveckých plemen psů. Tato plemena je možno rozdělit do šesti hlavních skupin:

a) Ohaři, kteří se používají pro vystavování zvěře. Dělí se na ohaře anglické (krátkosrstí a dlouhosrstí) a kontinentální (krátkosrstí, dlouhosrstí, hrubosrstí). Ohaři vynikají rychlostí, vytrvalostí a především výborným čichem. Sem patří známý pointer, všechna plemena setrů, němečtí ohaři, maďarští ohaři a samozřejmě již jmenovaný český fausek a slovenský hrubosrstý ohař.

b) Haniči, tzv. brakýři. Jde o jednu z nejstarších skupin plemen loveckých psů, kteří se používali v dobách před vynálezem střelných zbraní. Sem patří již zmíněný slovenský kapov, švýcarský brakýř, baseti a také dnes již úplně společenský pes — dalmatin.

c) Slidiči, kteří jsou určeni pro slídění zvěře, hlavně v nízkých porostech. Vyznačují se výborným čichem, inteligencí,

Kromě těchto mezinárodně uznaných československých plemen psů se Český svaz chovatelů zabývá proslýchřovaním několika dalších plemen. Je to především regenerační proces, který má v á- lit do našich rodin malého a temperamentního historického pražského krysařika. Jeho existence spadá do dob Karla IV. Jelikož se podařilo nalézt jedince vhodné pro regeneraci a odpovídající vyobrazením pražského krysařika z dřívějších dob, je dnes již možno potvrdit, že jeho rozvoj je uspokojivě zajištěn ve stanovených standardních parametrech. Pražský krysařik se začíná opět vracet tam, kde je jeho místo — do našich rodin. Ukončena bylo již pro-

